

Verliefd

Licht
van mijn leven. Ik stapte van-
het midden van de dag. En wat een heerlijk-
sche zoon sliep net. De miezelregen aaide de haar-
dansten en huppelden van en naar het station, en ik
hoop Stijloefeningen van Raymond Queneau te vinden, en ik
jij er toch bij. Onze zoon sliep. Had ik dat al gezegd? Ja dat had ik
doet er toe, zo lang ik maar aan jou kan denken. Ik liep zingend over
met mij mee. Wij zongen voor jou.

Voor de bibliotheek kwam er een vrouw op me af. Ze excuseerde zich in
huid, jouw groengrijze ogen, jouw siennabruine haar, golvend tot iets over
oortjes, of nee, dat is onmogelijk, alles is even lief aan jou. Ze vraagt waar
het postkantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve hand-
jes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdt. En ik denk
aan jou.

Op de tweede ga ik op zoek naar Stijloefeningen. Maar het is nergens te vinden. Ik kijk nog even op de computer. Volgens de online cata-
logus is er wel een exemplaar aanwezig, ik kijk nog een keer, een bijzonder vriendelijke medewerker kijkt met mij mee. Maar niks. De
jongen zegt dat ik een mailtje naar het magazijn moet sturen. Dat doe ik. Even later krijg ik een mailtje terug. Het boek is inder-
daad aanwezig en wel op de tweede verdieping. Waar ik de hele tijd had gekeken. Is dat niet ontzettend grappig?

Vlak voordat ik thuis ben, koop ik op het Bos en Lommerplein de schattigste schoentjes die je je kunt
voorstellen. De zon is gaan schijnen, de vogeltjes zingen om jou te eren. Kom snel thuis liefje.
Dan kan ik in je ogen verdrinken, dan kan ik me in je haren verstoppen, dan kan ik je
geur opsnuiven, dan kunnen we met z'n drietjes de wereld wat mooier
maken. Wacht geen seconde langer en ben hier.

daag bus 21 uit. Het was op
ke dag! Het was twaalf uur, onze fantasti-
tjes op mijn hand en ik dacht aan jou. De mensen
dacht aan jou. Ik was op weg naar de bibliotheek in de
dacht aan jou. Je was er niet, maar ik dacht aan jou. En zo was
al gezegd, maar wat doet het er toe, want ik dacht aan jou. Niets
de planken, langs de bouwputten. De bouwvakkers beneden zongen

het Engels met een Frans accent. En ik dacht aan jou. Jouw lieleblanke
je lieve schoudertjes, jouw lieve neusje, jouw misschien nog wel lievere